

## چکیده:

در بسیاری از موارد بافت‌های تاریخی مشاهده می‌شود که حتی پس از رسیدگی‌های کامل و فراهم کردن تسهیلات شهری، مردم، حضور پیدا نمی‌کنند. این پروژه ابتدا به بررسی فضاهای شهری تاریخی و چگونگی دمیدن روح سرزندگی در آنها می‌پردازد. در این بررسی نشان داده می‌شود که در صورت شکل‌گیری الگوهای رفتاری زنده شهری، این موفقیت به دست خواهد آمد. می‌توان با تعریف کاربری‌های متنوع و انعطاف‌پذیری که قشرهای مختلف جامعه شهری و گروه‌های مختلف سنی، جنسی و فکری را پوشش می‌دهند، این فضاها را زنده ساخت (به طوری که طرح نهایی با ساکنین محدوده سازگاری داشته باشد). بنابراین در صورتی که بخواهیم الگوهایی با کیفیت بی‌نام و زنده در یک فضای شهری برقرار کنیم، می‌توان از کاربری‌های انعطاف‌پذیر و وابسته به مردم استفاده کرد، به طوری که این کار بر طبق مدیریتی هدفمند انجام پذیرد.

در این راستا ساختارهای قابل انتقال به عنوان راهکاری برتر انتخاب می‌شوند. به گونه‌ای که بتوانند کاربری‌های مختلف شهری به همراه قابلیت تغییر در آن را به سهولت دربر گیرند. البته استفاده از این ساختارها به دلایل مختلف دیگر نیز توصیه می‌شود. از جمله اینکه روند رو به رشد ساخت بناهای ناهمگون و انعطاف ناپذیر در شهرهای تاریخی ایران که تهدید کننده منظر تاریخی شهرها هستند، ضرورت ایجاد حرکت‌هایی کاملاً برخلاف آن مانند بکارگرفتن معماری قابل انتقال که به راحتی قابل برداشته شدن است و حالت موقتی بودن خود را در برابر مواریث معماری به خوبی نشان می‌دهد را ایجاب می‌کند.

موارد گفته شده ایده‌های کلی طرح احیا بود که به طور کلی بر روی برج کبوتر هزارجریب اصفهان (واقع در خیابان شیخ صدوق) اعمال می‌شود.

## کلید واژه:

طرح احیا، فضای سرزنده شهری و تاریخی، معماری قابل انتقال، برج کبوتر، هزارجریب، میراث شهری، فضای موقت شهری.